

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΦΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 18—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 18—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΗΛΙΑΔΗΣ ΔΙΕΤΥΘΗΤΗΣ.

Γραφεῖον *Εν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀστικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΟΤΑΝ

πέρυσιν Κουμουνδούρου ἀρχοντας ἐπρόκειτο νὰ ἀποδημήσῃ ὁ Βασιλεὺς, ὅλη ἡ Ἀθήνα συνεταράχθη, ἡμεῖς δὲ μόνοι, διατελέσαντες ἀπαθείς, ἐγράψαμεν τὸ πολύκροτον ἄρθρον :

Πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε,

ὑπερ ὀλίγου δεῖν νὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν εἰς ἓνα συνάδελφόν μας.

Τότε εἶχομεν ἀναγράψῃ τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ Βασιλεὺς δύναται νὰ βασιλεύῃ καὶ ἀπὸ μακρὰν. Ἡρωτῶμεν μάλιστα ἐν φυσιολατρικῇ ἀφελεῖα :

- Πότε βασιλεύει ὁ ἥλιος ;
- Ὅποῖαν δὴ.

Καὶ προσετίθεμεν μετὰ πατριαρχικῆς μεγαλοπρεπείας :

- Ὅσω μακρύτερα, τόσο καλλίτερα.

Τώρα ὁμως ὅτε ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς συζητεῖται ἡ προσεχὴς ἀποδημία τοῦ Βασιλέως, οὔτε ἐν φύλλον δένδρου ἐκινήθη, οὔτε λεπτὸν τι ἀεράκι ἐπνευσε καὶ ἐὰν μὴ παρενέβαιεν ἡ μονομανία τοῦ κ. Μεσσηνέζη, τὸ περὶ ἀντιβασιλείας νομοσχέδιον θὰ ἐπεψηφίζετο χωρὶς οὔτε λόγος ἐν τῇ Βουλῇ, οὔτε λόγος ἐκτὸς τῆς Βουλῆς νὰ γίνῃ.

Ἄλλ' ἀκριβῶς ὁ φίλτατος Μεσσηνέζης ἐγένετο ἀφορμὴ ὅπως ὁ κ. Τρικούπης ἐπαναλάβῃ ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν, σχεδὸν μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, ὅτι ὁ Βασιλεὺς βασιλεύει ἀπὸ μακρὰ.

Προσέθεσε μάλιστα ὅτι ἂν εἶχομεν σιδηροδρόμους αὐτὸ μποροῦσε νὰ γίνηται διαρκῶς.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἐπεθυμοῦμεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ γράψωμεν ἄρθρον :

Ὁλίγιστος θόρυβος διὰ τόσο μεγάλο πρᾶγμα

διὰ νὰ λάβωμεν ἀφορμὴν νὰ ἀναπτύξωμεν τὰ φιλοβασιλικὰ μας αἰσθήματα.

Ἄλλ' ἐφοβήθημεν πάλιν μήπως παρερμηνευθῶμεν καὶ διὰ τοῦτο καταπαύομεν τὸ ἄρθρον εὐχόμενοι τὴν καὶ παρ' ἡμῖν πρόοδον καὶ ἀκμὴν ὄλων τῶν μέσων τῆς μετὰ τῆς Εὐρώπης συγκοινωνίας.

Ἐκαλιθάν.

ΑΙ ΙΔΕΑΙ.

Δὲν εἶνε ἀνάξιον προσοχῆς τὸ φαινόμενον ὑπερ ἐν τῇ τάξει τῆς σημερινῆς ἀντιπολιτεύσεως βλέπομεν.

Ἴδετε ὅσαι κεφαλαὶ τασαῦται καὶ ἰδέαι, ἕκαστος ἔχει ἰδίας ἀρχάς, ἴδιον πρόγραμμα* οὕτω δὲ ὅλοι ὁμοῦ οὐδὲ πρεσβεύουσιν, οὐδὲν φρονοῦσι.

Τεκμήριον μέγα πολιτικῆς προόδου.

Καὶ ὁποῖαι εἰσὶν αἱ ἰδέαι αὗται ;

*Ἄν ὀλίγον ζητήσῃ τις νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς ταύτας, θέλει πεισθῆ ὅτι καὶ τὸ γεννησάν αὐτὰς λογικὸν δὲν εἶνε εἰμὴ ἰδέαι.

Ἄνθρωποι καταδεδικασμένοι ἐν τῇ ἑλληνικῇ συνειδήσει, ἄνθρωποι ὧν τὰ ὀνόματα κατέστησαν συνώνυμα τῆς κλοπῆς, τῆς κακοηθείας, τῆς ἐθνικῆς πτώσεως, τῆς μαφίας, παρουσιάζουσι πρόγραμμα, ἐπαγγέλλονται ἰδέας.

Ἄνθρωποι γυμνώσαντες τὴν Ἑλλάδα τῶν ἱερῶν της δικαιομάτων, ἐκμυζήσαντες τὸ χρῆμά καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτῆς ἵνα τὴν ἐξευτελίσωσιν, ἄνθρωποι δώσαντες κωμικὴν ὄψιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἰδέαν παρουσιάζουσι πρόγραμμα, ἐπαγγέλλονται ἰδέας.

Ἄνθρωποι ἀκουσθέντες μόνον ὁσάκις κατέπιπτεν ἡ Ἑλλάς, ἄνθρωποι ὧν ἡ πολιτικὴ ζωὴ ἐδίδαξεν ὅτι γενιῶσι καὶ οἱ γίγαντες νάνους, παρουσιάζουσι πρόγραμμα, ἐπαγγέλλονται ἰδέας.

Μετ' αὐτοὺς ἔρχονται οἱ δφειλέται τῆς *Μιχαλοῦς*, ὧν οἱ μὲν πιστεύουσιν ὅτι τότε θὰ εὐδαιμονήσῃ ἡ Ἑλλάς ὁπόταν ἐξελληνισθῶσιν οἱ Βούλγαροι καὶ ἐκβουλγαρισθῶσιν οἱ Ἕλληνες, οἱ δὲ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ δόξα θ' ἀνατείλῃ ὅταν κατοικήσουσιν ὅλοι εἰς καλύβας καὶ ἀνέλθουσιν αὐτοὶ τὴν ὑπουργικὴν ἑδραν. Καὶ ἄλλοι ἄλλα.

Ἄλλὰ πόθεν ἐπίστευσαν οἱ κύριοι οὗτοι ὅτι ὅλοι ἐτρελλάθησαν καὶ οὐδεὶς τοὺς ἔννοσι ; Μόνον οἱ τρελλοὶ νομίζουσιν ὅλους τρελλοὺς !

Τὸ ἔθνος βλέπει, ἐπιστατεῖ εἰς τὰ τελούμενα. Καὶ ἠγωνίσθη καὶ ἐξώδευσε καὶ συνέτρεξεν, ἀλλ' οὐδὲν ὠφελήθη εἰμὴ τὰ δάκρυα ἄτινα χύνει βλέπον ῥακενδύτους γυναῖκας καὶ πεινασμένα παιδιά σύροντα εἰς τὰς ὁδοὺς τοὺς ἑλληνικοὺς πόθους καὶ τὸ ἑλληνικὸν μεγαλεῖον.

Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ταράξῃαι τὰς ἐνεργείας κυβερνήσεως ἣν ὑπέδειξαν οἱ ἀντιπρόσωποι του, καὶ ἦτις ὑποδεικνύει ὁδὸν σωτηρίας.

Ἄλλως τε οὐδὲν ἐπίφοβον παρουσιάζει ἡ λεγομένη ἀντιπολίτευσις, διότι αἱ πολλαὶ ἰδέαι τῆς τὴν ἑκαμὴν πλεονῶσαν ἰδέαν.

Δέλητα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

III

Sonetto

Ἐπρόσμενα τὴν ἀνοιξίαν ἴσαν τί
Ἵσπερ ἀπὸ τὸ φρενὸν τὸ χιόνι,
Καὶ ἔλεγα: πιστὸ κ' ἐγὼ τρυγόνι
Θὰ χτίσω τὴ φωλιὰ μαζὶ μ' αὐτῆ.

Μαζὶ μ' αὐτῆ αἶ; . . . νὰ καρδιὰ κουτῆ
Μέσα ἴς τὴν ἀνοιξίαν καὶ πάλι μόνοι . . .
Ἵποιοι τὴν πίστιν σύμβολον κρατεῖ
— Αὐτῆ ἡ πίστις δὰ τὸν διορθώνει.

Μόνοι . . . κ' ἀνθίζει ἡ τριανταφυλλιά,
Μόνοι . . . καὶ ζευγαρόνουν τὰ πουλιά. . .
Οὐφ! πληξί φοβερὴ μὲ δέρνει.

Λοιπὸν ἄς πάῃ ἡ πίστις ἴς τὸ καλὸ,
Μὴ ἀπιστῆ καρδιὰ φθινοπουλιῶ
Γιὰ δυὸ φιλιὰ—αἶ ποιά τὴν παίρνει;

Ἄράχνη.

Η ΘΕΣΙΣ

τοῦ ἀστυνόμου Πειραιῶς κατέστη πάλιν νόμῳ ὁμογενῆς, πολιορκουμένη ὑπὸ μνηστήρων. Ὁ ῥωμαντικώτερος ἐξ ὄλων εἶναι ὁ φίλος Πλατούτσας, ὃν, ὡς λέγεται, εὐνοεῖ ὁ κ. πρωθυπουργός.

Εἶναι νοστιμιωτάτη ἡ ἀπάντησις εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν:

— Καὶ ἂν ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον ποῦ θὰ εὕρῃς τὸ δίπλωμα;

— Θὰ πάγω, λέγει εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος θὰ ἐπανέλθω διπλωμένος.

ΠΕΤΙΜΕΖΙΑΣ.

Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἐφορτώθηκε στὴ ράχη
Τοῦ Μπολιζέ τοῦ περιφήμου, ὅπου χρόνον κακὸν νᾶχη.
Κάθε ρήτορας σπουδαῖος καὶ ὁ φίλος Οἰκονόμου
Μὲ τὸ σύγγραμμά ἐκεῖνο τοῦ σοφοῦ Μπολιζέ ἐπ' ὤμου,
Τόσα εἶπαν εἰς τὸ βῆμα θέματ' ἄρρητα πολλὰ,
Ποῦ δὲν ἄφησαν ἰδέα ἴστα δικά μου τὰ μυαλά.

Ἄλλ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν Γάλλο τὸν ἀφίνω κατὰ μέρος,
Καὶ σὰς λέγω, κύριοί μου, καθαρὰ καὶ ἐλευθέρως
Τὸ συμπέρασμα μιᾶς γνώμης πρακτικῆς καὶ ἀπλουστατῆς
Πῶς ὁ φόρος ὁ βωδίσκος ἀπ' τὸ φόρο τῆς δεκάτης
Τόσο μόνον διαφέρει, ὅσο ἓνα Συριανὸ
Ἦ καὶ Χιῶτικο λουκουμί ἀπὸ ἓνα ἄχινδ.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
Ἵπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν Ἰξάδερο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατήρι
Νὰ μοῦ πῆ ἐν συνειδήσει,
Ἄν τ' ἀρέσῃ τέτοια κρίσις.

Καμμιά ἄλλη, κύριοί μου, παρομοίωσι δὲν ἴβρισκω . . .
Ἵποθέσατε ἐμπρὸς σας πῶς σὰς φέρνει ἓνα δίσκο
Μιὰ κουζίνα, ἡ κυρία εὐγενῆς, ἡ δεσποσύνη.
— Τοῦτο ὅμως ὁ καθένας, ὅπως θέλει, ἄς τὸ κρίνῃ.—
Ἔ! λοιπὸν ἄς ποῦμε τώρα εἰς τοῦ λόγου τὴ φορὰ,
Πῶς αὐτῆ ποῦ μᾶς τρατάρει εἶναι ὡμορφη κυρά.

Ἵποθέσατε ὁ δίσκος πῶς δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο,
Παρὰ Χιῶτικο λουκουμί κ' ἓναν ἄχινδὸν μεγάλο.
Ἄν λοιπὸν τὸν ἄχινδὸν τῆς ἡ κυρά σὰς πῆ νὰ φάτε,
Δὲν μοῦ λέτε, τὸ λουκουμί ἡ ἐκεῖνον προτιμάτε;
Βέβαια δὲν ἀμφισβάλω, καὶ σὰς λέγω πῶς εὐθὺς
Τὸ ὄρατιο τῆς λουκουμί θὰ νὰ χάψῃ ὁ καθείς.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
Ἵπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν Ἰξάδερο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατήρι
Νὰ μοῦ πῆ ἐν συνειδήσει,
Ἄν τ' ἀρέσῃ τέτοια κρίσις.

Εἶναι τόσοι, ποῦ κτυποῦνε θυμωμένοι χεῖρα πόδια,
Κι' εἶναι δύσκολο; μᾶς λένε, νὰ μετρήσουμε τὰ βωδίσκα.
Ἔγὼ ὅμως, δίχως ἓνα νὰ ἀνοίξω κἂν τερτίρι,
Τὰ μετρῶ ἴστα δάκτυλά μου, ἀφοῦ δὰ καθένας ξέρει
Ἵχι μόνον πῶς ἔχει ἓνας κ' ἄλλος μᾶς τρανός,
Μὰ καὶ τὸνομα γνωρίζει τῶν βωδισίων τοῦ καθενός.

Ἄπ' τοῦ λόγου μου τὸ μέτρο θάβγω ἔξω ἓνα βουπι...
Ἵπως ξέρετε σὲς τώρα πῶς ἐγῶμαι τοῦ Τρικούπη,
Ἵπως ξέρομε πῶς εἶναι ὁ ῥοντῆρης Διηγητῆς,
Ἵτσι ξέρουσι κ' οἱ χωριάται πῶς τὸ βῶδι «ὁ Τραγάνης»
Ἔινε βῶδι τοῦ Νικόλα, τοῦ παπᾶ, τοῦ Κωνσταντῆ,
Καὶ δὲν κάνουνε μεγάλο γιὰ τὸ μέτρο πατιρνί.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
Ἵπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν Ἰξάδερο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατήρι
Νὰ μοῦ πῆ ἐν συνειδήσει,
Ἄν τ' ἀρέσῃ τέτοια κρίσις.

Ἄλλη μία, κύριοί μου, παρομοίωσι θὰ κάνω,
Ἄφοῦ τόφερε ὁ λόγος, εἰς τὸ μέτρημα ἐπάνω.
Νὰ μετρᾷ κανεὶς τὰ βῶδι εἰς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς τόπους,
Εἶναι ὅπως νὰ μετρήῃ ἓνα ἓνα τοὺς ἀνθρώπους;
Βέβαια δὲν ἀμφισβάλω πῶς ἐγκρίει ἡ βουλή
Καὶ αὐτῆ τὴν τελευταία τολμηρὰ παραβολή.

Ἄλλ' ἐν τούτοις μετὰ τόσα ποῦ σὰς εἶπα κ' ἐγὼ κρίνω,
Πῶς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει εἶναι δίκαιον νὰ μείνω.
Ἄν γελάσετε γιὰ ταῦτα, μιὰ πεντάρα δὲν μὲ μέλει,
Κι' ὁ Κουτσομπολιζέ ὁ Γάλλος ἄς μᾶς γράφῃ ὅ,τι θέλει.
Μὴν ἀκούτε ὅ,τι γράφει ἓνας κ' ἄλλος παλαβός. . .
Αὐτὰ ἤθελα νὰ εἶπω ἐν συντόμῳ κ' ἀκριβῶς.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
Ἵπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν Ἰξάδερο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατήρι
Νὰ μοῦ πῆ ἐν συνειδήσει,
Ἄν τ' ἀρέσῃ τέτοια κρίσις.

Souris.

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ . . .

Ἦμουν πολὺ, παρὰ πολὺ χθὲς βράδυ λυπημένος.
Τὸ μέτωπό μου ποῦκαε στὸ χέρι μου ἀκουμβούσα,
Σ' ἓνα βιβλίον ἐμπροστὰ ἡμῶν βαθεῖα σκυμμένος
Καὶ κάπου κάπου δάκρυζα ἐν ᾧ τὸ ξεφυλλούσα.
Ἐνα βιβλίον... μόν' αὐτὸ εἰς τὴν ἀπρογυαλιὰ μου
Μ' ἀφῆκε τῆς ἀγάπης τῆς τὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο;
Ἐνα βιβλίον ὕστερ' ἀπὸ τόσο ἐρωτὰ μου...
Σ' αὐτ' ὄλο μου τὸ παρελθόν, σ' αὐτὸ εἶνε κλεισμένο;
Ἐνα βιβλίον . . . μὰ γιὰ μὲ δὲν λείει ὅ,τι λείει.
Μόνον ἐκεῖνη βλέπω ἐγὼ γιὰ μόνον σημασία
Σὲ μὲ μιλεῖ γιὰ μιὰ ματιὰ, γιὰ νὰ φιλῇ ποῦ καίει,
Κ' εἶνε ἡ κάθε του γραμμὴ ὁλόκληρη ἱστορία.
Τὸ χέρι τῆς τὸ ἐγράφε ἐδῶ τὸ ὄνομά τῆς . . .
Δὲν ἐσθυσεν . . . σὰν νᾶτανε στὰ στήθια μου γραμμένο.
Ἄχ! ἓνα φύλλο ἔβηκα ἐδῶ ἀπὸ ῥόδο μαδημένο,
Μὰ μαραμένο καὶ αὐτὸ ὡτᾶν τὸν ἐρωτὰ τῆς.

Ἀϊμύλιος.

ΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Κύριε «Μὴ Χάνεσαι».

Μολονότι εἰς τὴν σατυρικὴν σου συνειδήσειν κατεδικάσθησαν αἱ Μεταξὺ μας αὐταὶ περιστάσεις, οὐχ' ἦττον ἡ πρὸς τὸ φύλλον μου ὀφειλομένη ἀδρότης δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ βεβαίως νὰ ῥίψῃς εἰς τὸν παρὰ τὸ γραφεῖόν σου Καϊάδαν τὰς βραχείας σημειώσεις ἄς σοὶ ἐπιστέλλω.

Παράστασις 1η.

(15 Μαρτίου.)

Περὶ τὴν 8ην καὶ ἡμίσειαν ὑπεδέχτο ἡ θεατρικὴ οἰκία ἡ τὸ αἰκιακὸν θέατρον τοῦ κ. Ἄλ. Σούτσου τοὺς κυρίους ὑποκριτὰς καὶ τὰς κυρίας ὑποκριτρίδας.

Ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ὁ ῥεπόρτερ δὲν πρέπει νὰ ἔχη γένος, δὲν θὰ μὲ κατηγορήσουν αἱ ὀμόφυλοι μου ἂν σημειώσω ἐνταῦθα ὅτι ἐπὶ μιᾶν περίπου ὥραν ἑκαμὴν οἱ κύριοι ὑποκριταὶ τὸν ζωγράφον ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν προσώπων. Καὶ δὲν ἐπρόκειτο μὲν περὶ μεγάλης θεατρικῆς αἰθούσης, ὅπου ἡ ὀπτικὴ ἀπάτη περιάπτει ἀγλῆν εἰς τὰ διάφορα τῆς Ἰριδος χρώματα, τὰ ἐκ τῶν κυτίων τοῦ ψιμμιθίου ἀνακύπτοντα, ἀλλ' ἡ ὑποκρισία ἔπρεπε νὰ εἶναι πλήρης.

Εἰς τὰς 9 1/2 ἤρξαντο ἐρχόμενοι οἱ προσκεκλημένοι, ὡς προσκόπων χρησιμευσάντων τῶν κυρίων Βαλαωριτῶν, οἵτινες χονδρικῶς ἐπλημμύρησαν τὴν αἰθούσαν. Μετ' αὐτοὺς τὸ διπλωματικὸν σῶμα, τοῦ ὁποῦ ἡ παρουσία ἐσήμαινε αὐτοχρόνως τὴν ἀπουσίαν τῶν ὁμογενῶν, τῶν ἐπιλεγόμενων χρυσογαδάρων.

Ἡ αἰθούσα δὲν ἦτο μικρὰ, ἀλλ' ἡ σκηνὴ ἦτο μικροῦλα. Ἡ σκηνὴ ἦτο δημιούργημα τοῦ φίλου σας κυρίου Ἀννίνου, τοῦ ὁποῦ τοῦ σατυρικὸν κονδύλι μετεμορφώθη ὡς ἐκ τῆς μακαρίας ἀργίας εἰς ἣν τὸ κατεδίκασεν ὁ ἰδιοκτήτης του εἰς ῥωμαντικώτατον χρωστῆρα, τοῦ καὶ ἀπὸ ἄκρας μέλιτος γλυκύτεροι ἔβρεον ἔρωτες. Ὅλη ἡ σκηνὴ χάρις εἰς τὸν κ. Ἀννινὸν μετεβλήθη εἰς Ἐρωτοποιεῖον, διαφόρου μεγέθους, σχήματος, μορφῆς, ποιότητος.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐκληφθοῦν αἱ αὐτοσχέδιοι σκηνογραφίαι ὡς ἀληθῆς ἐρωτοπρατήριον, ἐφρόντισε νὰ περιτυλίξῃ τοὺς δύο μεγαλειτέρους τοῦ Ἐρωτος μὲ ταινίαν μεγάλην, ἐφ' ἧς ἦσαν γεγραμμένα αἱ λέξεις: **Fantaisies athéniennes.**

Ἄν καλὴν γειτονεῖαν ἐδῶκεν εἰς τοὺς Ἐρωτας, ἀνεγείρας ἐπὶ τῶν προσκηνίων δύο ἀρχαίου ῥυθμοῦ στήλας, ἐφ' ὧν ἐκρέμασε πλῆθος προσωπεῖων. Ἐρωτες καὶ προσωπεῖα οὐδέποτε ἤρισαν μεταξὺ τῶν. Ὅμιλῶ ὡς γυνὴ καὶ γνωρίζω τί λέγω.

Ὅταν εἶδε τὸσον πλῆθος προσωπεῖων τὸ γνωστὸν σοὶ **Gamin des salons d' Athènes** εἶπεν:

— On va nous prendre pour des véritables hypocrites.
Εἰς τοὺς προσκεκλημένους εἶχον διανεμηθῆ προγράμματα τῶν παραστάσεων μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν ὑποκριτῶν, εἰς ἄς ἡ εὐθymος γραφίς τοῦ κ. Ἀννίνου ἔχουσε ῥιγολοειδῆς γραμμὰς.

Τὴν 10ην ὥραν ἡ αὐλαία εἶχεν ἀρθῆ καὶ ἤρξατο ἡ παράστασις διὰ τῆς κωμῆδος: **L' amour de l' art** (ὁ ἔρωτες τῆς τέχνης).

Μία ἐκ τῶν δεσποινῶν παρετήρησεν ὅτι θὰ ἦτο καλλί-

τερη εὐν παριστάνετο L' art de l'amour (ἡ τέχνη τοῦ ἔρωτος.) Ἄγνοῶ τί διὰ τούτου ἐνόει, μεταβιβάζω ὁμῶς τὴν παρατήρησιν τῆς ὡς ἀπλοῦς βεπόρτερ.

Εἰς τὴν κωμωδίαν ταύτην ἔλαβον μέρος ὁ κ. Ἀλέξανδρος Σούτσος, ὃν δυσκόλως ἀνεγνωρίσαμεν, ὡς μὴ καπνίζοντα πούρον. Ἡ θυσία αὐτῆ τοῦ κ. Σούτσου ἰσοδυναμει πρὸς ἀληθῆ κατατόμησιν.

Εἰς τὴν παρατήρησιν μου αὐτὴν ἦν ἕκαμα πρὸς τινὰ κύριον, ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν :

— Ὡστε ἀπόψε ὁ κ. Σούτσος δὲν ἔχει κεφάλι.

Ἡ κυρία Ἀργυροπούλου, ἥ; ὃ ἐν τῇ κωμωδίᾳ χαρακτηριστὴ ἦτο νὰ μὴ θυμῶν καὶ ἦτο ὁ φυσικὸς τῆς χαρακτῆρ.

Le gamin des salons d' Athenes, ἔπαιξε πρόσωπον ὑπηρετρίας καὶ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς σκιρτητικὴ soubrette, μὲ κοντὴν, παρὰ πολὺ κοντὴν ἔσθητα, τῶσον, ὥστε ὡς μοὶ εἶπον, εἶχε τὸν τόπον τοῦ ὁ ὑπὸ τινος κυρίου ψιθυρισμὸς τῆς γαλλικῆς ἐπιφθοῦ :

Regardez par ci, regardez par là,
Comment vous trouvez tout cela.

*

Εἰς τὴν δευτέραν κωμωδίαν : **La tasse de thé** ἔλαβον μέρος ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Παπαρῆγοπούλου, οἵτινες ἐπρόκειτο ν' ἀποδείξουν ὅτι ἀγαπῶνται καὶ δὲν ἐδυσκολεύθησαν διόλου εἰς τοῦτο, ὁ κ. Ρῶκ, ὡς τραμποῦκος δρέψας πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὸν νέον αὐτὸν χαρακτῆρα καὶ ὁ κ. Γιαλιάκια βέης, ὡς ὑπρέτης, κρατῶν τὸ φανάρι καὶ ἦτο φυσικώτατος εἰς τὸν ῥόλον τοῦ, διότι πρὸ πολλοῦ κρατεῖ τὸ φανάρι ἐκ τῶν κρασπέδων.

Οἱ θεαταὶ μάλιστα ἀνέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς τσέπης τοῦ κ. Γιαλιάκια βέη μικροσκοπικόν τι κυνάριον, ἀλλ' ἔμειναν μὲ τὴν περιέργειαν ποῦ νὰ εἶχε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κρυμμένον τὸ κυνάριον.

*

Παράστασις Δευτέρα

(27 Μαρτίου).

Ἦτο σπουδαῖον ζήτημα ἂν ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ δευτέρα αὐτῆ παράστασις, διότι ἐκ μὲν τῶν ἠθοποιῶν οἱ κ.κ. Ρῶκ καὶ Γιαλιάκια βέης ἠσθένουν, ὁ δὲ ὑποβουλεύς κ. Μορῶ ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῆς κυρίας Μινέλλη, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὴ ἐπέτα εἰς τὰς ἀγκάλας ἑραστοῦ ἱππότου.

Εὐτυχῶς τὸν μὲν δεσμώτην ἐργολάβον ἀντικατέστησεν ὁ κ. Sandré, οἱ δὲ ἀδιαθετοῦντες ἀνέρρωσαν λαβόντες ὀλίγην δόσιν γυναικείων μορφασμῶν.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ κόσμος ἦτο περισσότερος. Καὶ ἀπῆσαν μὲν οἱ διπλωμάται, παρῆσαν ὁμῶς κατὰ φυσικὴν συνέπειαν οἱ Χρυσογάδαροι, μὲ τὸν ἀρχηγὸν Τσαγγάρην ἐπὶ κεφαλῆς. Αἱ δύο αὐταὶ τάξεις ἀπὸ τινος ἐφαρμόζουν τὸ **Chassez — Croisez** τοῦ τετραχόρου.

Παρεστάθησεν ὁ Σπινθῆρ τοῦ Pailleron καὶ τὸ Γερουτοκόριτσο. Ὡς ἠρωτῆς τῆς δευτέρας κωμωδίας ἡ κ. Παπαρῆγοπούλου ἐπέδειξε προσόντα λίαν φυσικά.

Ἡ μικρὰ βαρωνίς ἔπαιξε τὸ πρόσωπον τῆς Claire, καὶ ἦτο πράγματι claire, ἀφοῦ εἶναι τῶσον αἰθερόπλαστος καὶ διαφανὴς καλλονή.

Ὁ κ. Σούτσος πρὸ τοῦ Σπινθῆρος δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη σβυσμένον τὸ πούρον τοῦ, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐπανεῦρε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ.

Πολλὰ φράσεις τοῦ Σπινθῆρος ὡς μοὶ τὰς ὠνόμασαν,

ἦσαν risquées καὶ ὡς τοιαῦτα, καθὰ μοὶ εἶπον, ἀπέσπασαν τὰ μειδιάματα οὐ μόνον τῶν δεσποινῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν δεσποινίδων.

Τὸ **Gamin des Salons d' Athenes**, ὅπερ ἔπαιξε θαυμάσιον ἐν τῷ Σπινθῆρι, συλλαμβάνον ἀπὸ σκηνῆς ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὰ μειδιάματα αὐτὰ, παρατήρησεν εἰς τὸν πλησίον τῆς ὑποκριτῆν :

— Il n' y a plus d' enfants.

— Dites plutôt, τῆ ἀπάντησεν, il n' y a plus demoiselles..

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη μίαν παρατήρησιν τοῦ **Gamin**.

Ὅταν ὁ ὑποκρινόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ Trébuchard Γιαλιάκια βέης ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ τὴν μικρὰν βαρονίδα, τὸ **Gamin** εἶπε :

— Comment va-t il se débrouiller avec sa belle-mère? Oh! la, la, la.

Κατὰ τὰ διαλείμματα ὅλον τὸ πρωτότυπον αὐτὸ θέατρον μετεβάλλετο εἰς Foyer. Προσέφεροντο τσαῦ, γλυκύσματα, παγωτὰ καὶ λεμονάδα.

Διήρκουν δὲ παρὰ πολὺ ἐνίοτε τοῦ Ρῶκ μὴ προφθάνοντος νὰ ἐνδυθῇ.

Σουπὲ εἰς τὸ τέλος καὶ τῶν δύο παραστάσεων προσέφερον μόνον εἰς τοὺς ὑποκριτὰς, διότι μόνον αὐτοὶ ἠδύναντο νὰ φάγωσιν ἐν ἰδρωτὶ τοῦ προσώπου των.

Graziella.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς ἑνοδοχεῖον :

— Μὰ τί διάβολο ἀκρίβεια αὐτῆ; Μία βιδέλο 90 λεπτά; — Ἄμ. εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀροτῆρας . . .

Ἄκρον ἄωτον μητρικῆς ἀστυνομίας :

— Νὰ ὑποβάλλῃ τὴν κόρην τῆς εἰς καταναγκαστικὴν douche, διὰ νὰ φαίνεται κρῦα εἰς τοὺς νέους.

Εἰς μέθυσον σύζυγον, ἀρχίσαντα ἤδη νὰ τραυλιζῇ :

— Καὶ τώρα πῶς θὰ δικαιολογηθῆς σ' τὴ γυναϊκά σου ; — Ὅχ πιῶ τόσο ὅσο νὰ μὴ μπορῶ νὰ μιλῶ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος δὲν εἶχε πάγει εἰς τραπέζι ὅπου προσεκληθῆ :

— Καὶ πόσω μᾶς λύπησεν ἡ ἀπουσία σου ; Εἴμεθα μάλιστα χωρὶς σοῦ 13.

— Ἔτσι ; ἔ, κάτι καλὰ ποῦ δὲν ἦλθα.

Εἰς γυναῖκα κατηγορουμένην ἐπὶ διαγαμία ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου λέγει :

— Λοιπὸν μόλις προσέφερες τὴν χεῖρά σου πρὸς τὸν ἄλλο καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ αὐτὸ ἔχκαμες καὶ πρὸς τὸν Βῆτα.

— Κύριε πρόεδρε, θὰ ἐλησημονήσατε ἴσως ὅτι ἔχω δύο χεῖρας.